

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou Loudou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušností Běloruská republika
bytem v ČR: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2019 č. j. OAM-10/LE-LE05-ZA18-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní body

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

2. Žalobce namítal, že při vedení pohovoru před žalovaným, nebyl žalobci poskytnut prostor k vyjádření se ke všem bodům svých tvrzení, nebylo mu umožněno podepřít svoje výpovědi podrobnějším vysvětlením, místo toho byl vyzýván k odpovědím na další otázky, aby byl pohovor ukončen, co nejrychleji. Kdyby mu byl dán prostor, vysvětlil by některé otázky svého tvrzení, na jejichž znění staví správní orgán svou argumentaci o tom, že je jeho výpověď neurčitá. Žalobce si uvědomuje, že podepsal protokol o svém výsledku, ale zároveň podotýká, že se v průběhu pohovoru necítil v pozici, kdy může proti jakékoli spolupráci se správním orgánem odporovat, protože si byl vědom toho, jak je pro něj nastalá situace zásadní. Jeho cílem bylo popsat jednotlivé skutečnosti detailněji, ovšem neustále byl pracovníky žalovaného vyzýván k urychlení celého procesu. Tato skutečnost se pak logicky odráží i na kvalitě napadeného rozhodnutí.
3. Na rozdíl od závěru správního orgánu je žalobce přesvědčen, že byl v minulosti vystaven pronásledování a že jeho obava z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) a písm. b) zák. o azylu je důvodná a rovněž, že jeho osobě hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí vážné újmy a má z návratu odůvodněné obavy. Žalobce z Běloruské republiky odcestoval v roce 1997, a to původně za účelem koupi nového automobilu v Německu. V té době netušil, že by policie státu původu mohla prověřovat údajné spáchání nějakého trestného činu jeho osobou. O této skutečnosti se dozvěděl až z telefonátu svých rodičů v době, kdy již byl mimo svou vlast. Bylo mu sděleno, že ho u něj doma hledala policie, což vzhledem k okolnostem roku 1998 znamenalo pravděpodobnost, že se jednalo o problémy týkající se nadcházejících prezidentských voleb. Tato obava pramenila mimo jiné ze skutečnosti, že žalobce v minulosti finančně podporoval vůdce tehdejší opozice V. G. a věděl také, že mnozí příslušníci opozice jsou vězněni či dokonce mizí. V. G. zmizel v roce 1999, že byl zabit však bylo zjištěno až v roce 2019, z výpovědi jednoho z policistů.
4. Vzhledem k tomu, že žalobce pocítoval oprávněnou obavu z návratu do země původu, rozhodl se zůstat dlouhodobě mimo Bělorusko, jehož cestovní doklad mu však vypršel v roce 2001. Z pochopitelných důvodů pak nechtěl kontaktovat příslušné běloruské orgány, aby mu cestovní doklad byl prodloužen. Na základě výše uvedeného měl odůvodněnou obavu, že by při jakémkoli kontaktu se státní mocí byl zadržen a následně zatčen. Dále proto pobýval na území Schengenského prostoru - nejdříve 4 roky v Litvě, dále pak v Rakousku, v Itálii, Maďarsku a následně od roku 2009 v České republice (dále jen „ČR“). Není pravdou, že by žalobce nepocítoval obavu z pronásledování, případně z návratu do země dostatečně palčivě. Právě z důvodu intenzity těchto obav ostatně požádal v minulosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku.
5. Od uvedené doby se však udály další okolnosti, které potvrzují odůvodněnost obav žalobce, a to obav týkajících se vykonstruovaného trestního stíhání jeho osoby státními orgány Běloruské republiky. Většinu z těchto důvodů uvedl žalobce již během pohovoru, avšak žalovaný k uvedenému nepřikládal žádnou váhu. Žalobce uvedl, že v roce 2016 se dozvěděl od své sestry, že jí byl doručen dokument vyhotovený v roce 2013, ve kterém bylo uvedeno,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

že trestný čin, který měl žalobce údajně spáchat, byl promlčen. Celý dokument byl velmi

podezřelý, nebyl opatřen oficiálním razítkem a byl navíc doručen tři roky po jeho vyhotovení.

Tento dokument mu sestra poslala a žalobce jej může kdykoliv předložit, což nabízel již v průběhu pohovoru. Na uvedené skutečnosti je však třeba nahlížet v souhrnu se všemi událostmi a nikoliv jednotlivé jevy izolovat, jak činí správní orgán v průběhu celého řízení. Zpráva od žalobcovy sestry v žalobci vyvolala další obavy o jeho bezpečnost, jelikož by časově mohla odpovídat skutečnosti, že se jedná o souvislost s návštěvou policie v roce 1997. K uvedenému je třeba dodat, že dceru žalobce v roce 2016 předvolali na policii za účelem odebrání vzorků DNA. Policejní orgány na dotaz dcery, z jakého důvodu jsou ji vzorky DNA odebírány, sdělily, že její otec měl spáchat nový trestný čin. Tento však žádný Trestný čin spáchat nemohl, jelikož už více než 20 let na území Běloruska nepobývá. K dalším okolnostem pak žalobce uvádí, že se rovněž pokoušel své dceři poslat poštovní přepravou balík. Balík nakonec dceři doručen byl, byl však před jeho odevzdání prohledán, což si jeho dcera ověřila také na policii. Žalobce tak nemá pochyb o tom, že jeho zásilky jsou monitorovány a že pro běloruskou policii není problém si informace o hledaných či stíhaných osobách zajistit nejrůznějšími prostředky. Z předchozích událostí je navíc zcela patrné, že o jeho osobu mají státní orgány Běloruska zájem a žalobce tak pociťuje odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, potažmo důvodné obavy z vážné újmy v případě návratu do země původu ve smyslu ust. § 14a téhož zákona. Správní orgán však tato ustanovení vykládá v rozporu s ustálenou judikaturou české soudní soustavy.

6. Všechny uvedené skutečnosti v žalobci vyvolaly natolik silné obavy o svůj život a bezpečnost, že se rozhodl do vlasti již nevrátit a zůstat v bezpečí na území ČR. O jeho strachu vypovídá rovněž fakt, že se do Běloruska nevydal ani v roce 2016, kdy mu zemřel otec a on mu tak nemohl zajistit pohřeb.
7. Správní orgán ve svém rozhodnutí odůvodnil neudělení mezinárodní ochrany jednak neurčitostí žalobcovy výpovědi, absencí dřívější žádosti o mezinárodní ochranu a dále pak neexistencí nebezpečí vycházejícího z vykonstruovaného trestního stíhání při návratu do vlasti. Žalobce má za to, že rozhodnutí správního orgánu je nezákonné, a to především z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu týkajícího se situace žalobce a nesprávného posouzení nebezpečí spočívající v žalobcově návratu do země původu.
8. Žalobce je rovněž přesvědčen, že v jeho případě žalovaný nepostupoval v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a rád by touto cestou upozornil na znění pravidla „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004 č. j. 6 Azs 50/2003-89 nebo 5 Azs 12/2012-47.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

9. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. V průběhu pohovoru měl žalobce možnost sdělit vše, co považuje za podstatné z hlediska důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobci byla rovněž dána možnost seznámit se s podklady, jež shromáždil správní orgán během předmětného řízení pro vydání rozhodnutí.
10. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je jeho obava z vykonstruovaného trestního stíhání, které má být v Bělorusku proti němu vedeno.
11. Žalobce opustil území Běloruska v roce 1997 a pobýval po dobu 4 let na území Litvy. Dále žil žalobce na území dalších států schengenského prostoru, nejdříve v Rakousku, Itálii, následně i v Maďarsku, kde měl v roce 2008 podat svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany, tedy po 11 letech strávených na území Schengenského prostoru. Do ČR přicestoval žalobce v roce 2009 a její území již neopustil. V minulosti užíval padělaný pas Litevské republiky vydaný na jméno O. S. Další žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce zhruba po 9 letech strávených v ČR, a to až ve chvíli, kdy bylo zřejmé, že po zadržení Policií České republiky, z důvodu cizincova neoprávněného pobytu na jejím území, bude tento nucen vycestovat z území Schengenského prostoru. Nutno podotknout, že v rámci správního řízení o vyhoštění nehovořil žalobce o žádných hrozbách, které by mu bránily v návratu do vlasti. Zde uvedené dle názoru správního orgánu jednoznačně svědčí o zjevné účelovosti cizincovy žádosti. Správní orgán v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na rozsudky č. j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 09. 02. 2006 a č. j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13. 1. 2005.
12. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je naprosto výjimečným a specifickým právním institutem, jež má poskytnout žadateli ochranu před porušováním jeho základních lidských práv, neslouží však k legalizaci pobytu v ČR, a nelze ji tak zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR. K těmto účelům je možné využít některý z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
13. Žalobce předně ve své žalobě namítal nepřiměřené vedení pohovoru ze strany pracovníků Ministerstva vnitra. Žalovaný uvedené považuje za čistou spekulaci, přičemž zcela odmítá, že by v průběhu správního řízení nepostupoval v souladu se zákonem, jednotlivými zásadami správního řádu, jakož i s etickým kodexem, jímž jsou zaměstnanci Ministerstva vnitra též vázáni. Pokud se žalobce i přesto domníval, že došlo ze strany zaměstnanců k nepřiměřenému vedení pohovoru, mohl si na takový postup či chování zaměstnance stěžovat. Žalobce na místo toho všechny prováděné úkony (poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 1. 2018, protokol o pohovoru k žádosti ze dne 26. 1. 2018, jakož i protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 28. 2. 2019), stvrdil bez připomínek svým podpisem. Z důvodů zde uvedených je nutné považovat námitku žalobce za zcela neopodstatněnou a účelově uvedenou.
14. K námitce žalobce, že správní orgán nesprávně vyhodnotil otázku obavy z pronásledování za uplatňování politických práv a svobod v zemi původu ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a otázku odůvodněného strachu žalobce z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný uvádí, že se důvody uváděnými

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalobcem v průběhu správního řízení podrobně zabýval, avšak uváděné důvody neshledal za důvody azylově relevantní. Též konstatuje, že výše jmenovaný ve své žádosti výslovně sdělil, že nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní. Současně je nutné připomenout, že tvrzení sdělená žalobcem v průběhu správního řízení nelze považovat za důvodná, neboť žalobcem učiněné výpovědi byly zcela nekonkrétní a jmenovaný své obavy nedokázal podložit žádnými objektivními skutečnostmi. Tvrzený azylový příběh žalobce zcela postrádá reálný základ. Dle názoru žalovaného bylo jednoznačně prokázáno, že potíže, uváděné žalobcem, nelze považovat za pronásledování či za odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu.

15. K námitce, že správní orgán nesprávně vyhodnotil i otázku obav z návratu do země původu, žalovaný uvádí, že je přesvědčen, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dále k tomuto žalovaný sděluje, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Podle Nejvyššího správního soudu povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný je toho názoru, že pro to, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Správní orgán dále upozorňuje, že v případě žalobce nemohla být uplatněna zásada „in dubio pro reo“, neboť se v žádném případě nejednalo o situaci důkazní nouze, a proto ani v žalobě uvedená judikatura není v tomto smyslu k předmětnému případu přílehlavá. Naopak to, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem, považuje správní orgán za zcela prokázané bez důvodných pochybností.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku a žalobu neshledal důvodnou.
17. Podle § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

18. Podle § 14a zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
19. K námitce nepřiměřeného způsobu vedení pohovoru před žalovaným soud uvádí, že žalobce sice namítá, že mu nebyl dán prostor pro upřesnění odpovědí, zároveň však v žalobě nijak nespecifikuje, co by býval chtěl doplnit a přesněji popsat, jak se tedy tento postup konkrétně projevil v napadeném rozhodnutí. Samotný výslech trval více než hodinu, žalobce byl následně s protokolem seznámen, k jeho obsahu neměl výhrady. Z protokolu o výsledku plyne, že žalovaný vedl výslech podrobně, pokud žalobce odpovídal stručně, či na otázku neodpověděl, kladl doplňující dotazy. Žádné výhrady k protokolu žalobce nevzněl ani při seznámení s podklady, kdy měl další možnost svá tvrzení doplnit. Pokud žalobce uváděl, že svá tvrzení o trestním stíhání chtěl správním orgánu doložit papírem, který měl být zaslán jeho sestře, toto z protokolu neplyne, naopak žalobce na přímou otázku, zda chce předložit nějaké dokumenty, uvedl, že nikoli. Dokument z roku 2013 žalobce konečně nedoložil ani soudu (zároveň však žalobce sám upozorňuje, že tato listina je podezřelá, neobsahuje ani razítko, takže je otázka její případné důkazní hodnoty). Námitku soud neshledává důvodnou.
20. Žalobce měl dále za to, že žalovaný nesprávně posoudil jeho azylový příběh a nesprávně hodnotil jeho výpověď, když žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany.
21. Soud považuje hodnocení žalovaného za zcela správné a přiléhavé. Žalobce z vlasti vycestoval za účelem koupě automobilu v roce 1997, pobýval v Litvě, Německu, Rakousku, Itálii, neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu v Maďarsku, v Maďarsku bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. V ČR žije od roku 2009, nesnažil se pobyt zlegalizovat, používal vědomě falešný pas. 11. 1. 2018 byl kontrolován hlídkou policie, následně bylo rozhodnuto dne 13. 1. 2018 o jeho zajištění a dne 12. 1. 2018 mu bylo uloženo správní vyhoštění s délkou zákazu pobytu dva roky. V řízení o správním vyhoštění při výslechu dne 12. 1. 2018 uvedl, že do ČR přijel za účelem provozování školy bojových sportů. Padělané doklady si nechal vyhotovit z důvodu, aby v ČR mohl pobývat a pracovat, neoficiálně vést kurzy bojových umění. K situaci ve vlasti, na otázku, zda mu v Bělorusku hrozí nějaké nebezpečí, uvedl, že situace je nepřehledná, pokud by měl jistotu, že v Bělorusku je vše v pořádku a že mu nehrozí žádné nebezpečí, rád by se vrátil domů. Následně žádost o mezinárodní ochranu podal dne 17. 1. 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

22. V řízení o mezinárodní ochraně již jako důvod žádosti uvedl, že si myslí, že je proti němu v Bělorusku vykonstruované trestní stíhání, a to z důvodu, že jeho dceři brali v roce 2016 vzorek DNA a mělo jí být řečeno, že je žalobce podezřelý z nějakého trestného činu. V pohovoru upřesnil, že v roce 1997 se do vlasti nevrátil, neboť jej doma hledala policie. Ve vlasti před odjezdem žádné potíže neměl, vycestoval legálně. Žalobce se domníval, že jej policie mohla hledat z důvodu, že podporoval vůdce opozice G. (zhruba před dvaceti lety před výsledkem), podrobnosti k těmto aktivitám si již nevybavoval. Žalobce tvrdil, že byl trestně stíháný celou dobu, co je pryč z Běloruska (tedy od roku 1997), měli mu to zavolat rodiče, žádné doklady k tomu nemá, pokud rodiče dostali nějaké papíry, tak neví, co na nich bylo uvedeno. Má za to, že trestní stíhání je vykonstruované a že může ohrozit jeho život.
23. Žalobce odkazoval na judikaturu, podle které jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl. V projednávané situaci není stav důkazní nouze. Tvrzení žalobce uvedená v řízení o mezinárodní ochraně soud ve shodě se žalovaným považuje za účelová, nadto ani podle tvrzení žalobce k žádnému porušení základních lidských práv a svobod žalobce nedošlo a z jeho výpovědi neplynou ani žádné indicie, že by k takovému porušení dojít v budoucnu mělo.
24. Z žalobcem tvrzených skutečností nijak neplyne, že byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany, není politicky nijak angažovaný. Pokud tvrdil, že zhruba v roce 1997 podporoval opozičního politiky, neuvedl v této souvislosti žádné konkrétní potíže, vyjma toho, že se domnívá, že by z tohoto důvodu mohl být od roku 1997 vykonstruovaně stíhán. Jakékoli konkrétní údaje však žalobce neuvádí, neví, z jakého trestného činu, nemá jakýkoli doklad, informace, které uvedl, jsou velmi vágní a neurčité. V této souvislosti je nutné zohlednit i velký časový odstup mezi vycestováním z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu (když podle vyjádření žalobce se již v roce 1997 obával návratu, podle vyjádření žalobce při jednání soudu v době, kdy vlast opouštěl, byla situace v Bělorusku horší, zabíjeli tehdy ještě více lidí). Žalobce vycestoval z vlasti v roce 1997 zcela legálně, za účelem koupě automobilu, do ČR přijel nikoli za účelem nalezení ochrany, ale za účelem nelegálního podnikání, pobýval zde na padělané doklady a žádost o mezinárodní ochranu podal až v okamžiku, kdy byl zajištěn a bylo mu uloženo správní vyhoštění (obdobně jako dříve v Maďarsku). Ve správním vyhoštění pak žádnou obavu z vykonstruovaného trestního stíhání neuvedl, vypověděl toliko, že situace ve vlasti není přehledná, ale pokud by měl jistotu, že v Bělorusku je vše v pořádku a že mu nehrozí žádné nebezpečí, rád by se vrátil domů.
25. K aspektu opožděné žádosti též srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004 – 81 ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 137/2005 – 51 ze dne 9. 2. 2006, z nichž byl dovozen závěr, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení státní hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti. Současně se k tomuto vyjadřoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 3 Azs 119/2004 – 50 ze dne 13. 1. 2005, kdy dovodil: „*Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.*“

26. Tvrzení v žalobě, že palčivost obav žalobce dokládá právě podaná žádost o azyl v Maďarsku, k tomuto soud uvádí, že žalobce vlast opustil v roce 1997, ani neúspěšná žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku v roce 2009 nesvědčí ve prospěch žalobce, resp. nenasvědčuje tvrzeným pocitům strachu. Žalobce dále v žalobě tvrdil, že v něm velké obavy vzbudila zpráva od sestry v roce 2016 a předvolání dcery v roce 2016 k odběru vzorku DNA, ani po těchto událostech však žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal. Soudu není zřejmá ani tvrzená časová souvislost zprávy od žalobcovy sestry v roce 2016 s návštěvou policie v roce 1997.
27. K tvrzení žalobce o prohledání zaslaného balíku policií soud konstatuje, že tento úkon policie není možné hodnotit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu, nadto není zřejmé, kdy k této události mělo dojít (a zda tedy tato skutečnost neměla být tvrzena již před správním orgánem). Skutečnost, že žalobce ze strachu v roce 2016 neodjel do vlasti na pohřeb otce, měla být uplatněna v řízení před správním orgánem.
28. Hodnocení žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, je tak správné. Odůvodněný je i závěr žalovaného, že žalobci nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákon o azylu. Žalobce tuto újmu spatřoval ve vykonstruovaném trestním stíhání, hodnocení výpovědi žalobce a dalších okolností vyplývajících ze spisu v souvislosti s těmito obavami viz výše. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval i bezpečnostní situací ve vlasti, v tomto směru nebylo žalobcem nic namítáno, soud toliko doplnil dokazování o aktuální Informaci MZV ČR č. j. 114082-6/2020-LPTP ze dne 21. 7. 2020 k situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a k návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Z tohoto materiálu vyplývá, že běloruské úřady monitorují cesty svých občanů do zahraničí a zpět, po návratu již obecně jednotlivé osoby sledovány nejsou, s výjimkou případů, kdy již dříve šlo o osobu v pozornosti milicí či státních orgánů. Žádné sankce po návratu ukládány nejsou, pro opuštění Běloruska není třeba žádné povolení, občané mohou být v cizině, jak dlouho chtějí. Navrátilí občané mají stejná práva jako ostatní obyvatelé. Běloruské orgány nemají kapacity, aby monitorovaly všechny potencionální žadatele o mezinárodní ochranu. Neúspěšní žadatelé o azyl mohou být předmětem zájmu v případě, že se běloruské orgány o tomto dozvědí, nebezpečí ve smyslu fyzickém nehrozí ani od státu, ani ze strany soukromých osob, trestněprávní postih za žádost o mezinárodní ochranu nehrozí. Nebylo zaznamenáno ani znevýhodňování či diskriminace na základě žádosti o mezinárodní ochranu. Právo návratu do země je zaručeno vždy. Vrátit se je možné i na prošlý pas, v případě ztráty lze požádat o potvrzení k návratu do Běloruské republiky na jakémkoli velvyslanectví.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

29. Žalobce navrhoval doplnění dokazování o velké množství článků z deníku Metro za období roku 2020, 2021 k prokázání tvrzení, že lidé, kteří jsou v opozici proti prezidentovi Běloruska, jsou perzekuováni, dostávají vysoké tresty. Tyto důkazy soud neprovedl, neboť žalobce není oponentem současného režimu v Bělorusku a chybí zde souvislost s azylovým příběhem žalobce.
30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. září 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

13 Az 15/2019-63

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušností Běloruská republika
bytem v ČR: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2019 č. j. OAM-10/LE-LE05-ZA18-2018

takto:

V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2021, č. j. 13 Az 15/2019-51, se se opravuje chybně uvedené záhlaví v příjmení samosoudkyně: „Loudovou Loudou“ tak, že správně zní: „Loudovou“.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Zdejší soudu rozhodl o podané žalobě výše uvedeným rozsudkem dne 30. 9. 2021. V písemném vyhotovení rozsudku však došlo k písařské chybě, když bylo chybně uvedeno příjmení samosoudkyně.

Soud proto podle ust. § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) uvedenou písařskou chybu tímto usnesením opravil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. listopadu 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.